

Sygn. akt II UK 49/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku W.M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 grudnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 września 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. wyrokiem z dnia 7 września 2016 r., po rozpoznaniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 20 lipca 2013 r. i oddalił odwołanie wnioskodawcy W.M. od decyzji organu rentowego z dnia 27 sierpnia 2014 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie przesłanki posiadania 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, doliczenie przez Sąd pierwszej instancji do uznanych przez organ rentowy okresów składkowych i nieskładkowych okresów w dniach od 1 do 31 października 1987 r. oraz od 1 do 19 stycznia 1993 r. było nieprawidłowe. W stanie faktycznym sprawy, w trakcie pracy na budowie eksportowej wnioskodawca nabył prawo do urlopu wypoczynkowego, który

częściowo wykorzystał za granicą, a za jego niewykorzystaną część otrzymał przypadające w spornych okresach dni wolne w kraju oraz ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w dewizach. Wbrew stanowisku Sądu Okręgowego, okresy te nie stanowią urlopów wypoczynkowych, lecz należy je kwalifikować, jako urlop bezpłatny. Oznacza to, że sporne okresy nie stanowią ani okresu składkowego ani nieskładkowego w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1383 ze zm.) i nie podlegają zaliczeniu do wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego 25 lat, uprawniającego do emerytury stosownie do art. 184 tej ustawy. Sąd Apelacyjny wskazał, że § 9 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (jednolity tekst: Dz.U. z 1986 r. Nr 19, poz. 101 ze zm. - w stanie prawnym obowiązującym w pierwszym spornym okresie) i § 10 ust. 4 tego rozporządzenia (od dnia 10 lipca 1990 r.- jednolity tekst: Dz.U. z 1990 r. Nr 44, poz. 259 ze zm. - w stanie prawnym obowiązującym w drugim spornym okresie, dalej jako rozporządzenie z dnia 27 grudnia 1974 r.) przewidywał przedłużenie urlopu bezpłatnego, udzielonego przez macierzysty zakład pracy pracownikowi skierowanemu do pracy za granicą, o liczbę dni urlopu wypoczynkowego, za które wypłacono ekwiwalent pieniężny, jeżeli z przyczyn organizacyjno-produkcyjnych nie jest możliwe udzielenie czasu wolnego w okresie zatrudnienia za granicą (odpowiednio § 3 i § 4 tego rozporządzenia). O ile urlop bezpłatny udzielony na okres skierowania do pracy za granicą (oraz okres niezdolności do pracy przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu) wliczał się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, o tyle przedłużony urlop bezpłatny w związku z wypłatą ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za granicą takiemu wliczeniu nie podlegał, zatem nie stanowi on okresu składkowego, jak też nieskładkowego podlegającego uwzględnieniu do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego. Dla takiej oceny charakteru prawnego przedłużonego urlopu bezpłatnego nie ma znaczenia okoliczność, że gdyby wnioskodawca skorzystał z urlopu wypoczynkowego za granicą, to okres ten byłby wliczony do stażu pracy. W zamian za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

otrzymał on stosowny ekwiwalent pieniężny, co stanowiło zaspokojenie jego roszczenia w stosunku do jednostki kierującej.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez zaliczenie do stażu emerytalnego spornych okresów oraz przyznanie mu prawa do emerytury, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów postępowania związanych z wniesieniem skargi kasacyjnej, a także o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia:

1) art. 184 w związku z art. 32 § 2 w z związku z art. 27 § 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez nieprzyznanie skarżącemu prawa do emerytury, mimo że posiada on wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze 15 lat, jak również łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat,

2) art. 6 ust. 2 pkt 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez uznanie, że sporny okres był przedłużeniem udzielonego skarżącemu urlopu bezpłatnego w jego macierzystym zakładzie pracy na czas wykonywania pracy na budowie eksportowej, chociaż nie udzielono mu na ten okres urlopu bezpłatnego, lecz został wysłany na budowę eksportową w ramach delegacji służbowej, w związku z czym sporne okresy powinny być traktowane jako urlopy wypoczynkowe, natomiast wypłacony ekwiwalent, jako odpowiednik wynagrodzenia urlopowego,

3) § 14 ust. 6, 7, 8 i 9 rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1974 r. przez ich niezastosowanie i przyjęcie, że skarżący w spornych okresach korzystał z urlopu dewizowego, o jakim mowa w § 9 ust. 4 tego rozporządzenia, za który wypłacano ekwiwalent pieniężny w złotych, w sytuacji, gdy po powrocie do kraju korzystał on z dni wolnych od pracy w zakładzie macierzystym w związku z niewykorzystanym urlopem wypoczynkowym za granicą, za który został mu wypłacony przez jednostkę kierującą ekwiwalent pieniężny w walucie, a co za tym idzie okres ten powinien zostać zaliczony do okresów składkowych,

4) § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że okres wykorzystywania dni wolnych z tytułu niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego należnego za okres pracy „eksportowej”, czy też dni wolnych z tytułu różnic w normach czasu pracy nie podlegają wliczeniu do okresu pracy w warunkach szczególnych,

5) art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku, dlaczego sporne okresy zostały uznane za okresy urlopu bezpłatnego, skoro na czas wykonywania pracy na budowach eksportowych skarżącemu nie został przyznany urlop bezpłatny w macierzystym zakładzie pracy.

Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia jej oczywiste uzasadnienie „w zakresie błędnego uznania, że sporne okresy były przedłużeniem udzielonego wnioskodawcy urlopu bezpłatnego w jego macierzystym zakładzie pracy na czas wykonywania pracy na budowie eksportowej, w sytuacji, w której wnioskodawcy na powyższy okres nie został udzielony urlop bezpłatny, lecz został wysłany na budowę eksportową w ramach delegacji służbowej, a tym samym błędnym uznaniu, że sporne okresy nie są okresami składkowymi w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 1b” ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W sprawie występują także istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do następujących pytań:

1) czy w okresie obowiązywania rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1974 r. możliwe i prawidłowe było delegowanie przez zakład macierzysty (będący jednocześnie jednostką kierującą) pracownika do pracy na budowę eksportową, jedynie w oparciu o wystawioną mu delegację służbową, bez udzielania mu urlopu bezpłatnego i zawierania z nim osobnej umowy na czas określony?

2) czy w sytuacji, w której pracownik zostaje wysłany na budowę eksportową na podstawie wystawionej mu delegacji służbowej (bez udzielania mu urlopu bezpłatnego) okres jego pracy za granicą traktowany jest tak samo, jak gdyby przebywał on w tym czasie na urlopie bezpłatnym w zakładzie macierzystym (tak jak to miało miejsce w sytuacji, w której zakład macierzysty pracownika nie był tożsamy z jednostką kierującą)?

3) czy w sytuacji, w której pracownik zostaje wysłany na budowę eksportową na podstawie wystawionej mu delegacji służbowej (bez udzielania mu urlopu bezpłatnego i bez zawierania osobnej umowy na czas określony z inną jednostką kierującą) okres w jakim korzystał on ze zwolnienia od pracy po powrocie z delegacji ma charakter urlopu bezpłatnego, czy też okres ten należy uznać, za okres odpłatnego zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy?

4) czy prawidłowe jest uznanie, że okres zwolnienia od pracy (po powrocie pracownika z budowy eksportowej) jest przedłużeniem urlopu bezpłatnego udzielonego pracownikowi w macierzystym zakładzie pracy, skoro pracownik zostaje wysłany na budowę eksportową przez swój zakład macierzysty (będący równocześnie jednostką kierowniczą) w ramach delegacji służbowej i urlop bezpłatny nie został mu w ogóle przyznany na czas pracy za granicą?

5) czy możliwe jest uznanie, że pracownik przebywa na urlopie bezpłatnym, skoro nie składał takiego wniosku ani urlopu bezpłatnego nie otrzymał na skutek porozumienia pracodawców, ani też nie przebywał na takim urlopie w czasie wykonywania pracy za granicą na podstawie delegowania przez jego macierzystego pracodawcę?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wskazuje na przesłankę oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) i występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwagi na brak wskazania jakiegokolwiek przepisu, którego naruszenie miałyby postać naruszenia kwalifikowanego, widocznego na pierwszy rzut oka. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Ponadto z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w ujęciu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie prawa

powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Wniesiona skarga w żadnym zakresie wymienionych wyżej warunków nie spełnia.

Skarga nie czyni także zadość wymogom drugiej z powołanych w niej przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, tj. występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Powołując się na tę przesłankę skarżący powinien mieć na uwadze, że wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto przez istotne zagadnienie prawne, o

którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Sumując powyższe stwierdzić należy, że przedstawione w skardze „zagadnienia prawne” nie wskazują żadnych konkretnych przepisów prawa, w związku z którymi zostało one sformułowane ani argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen, odwołując się w tym zakresie do przepisów powołanych w podstawach skargi. Argumentów za istnieniem okoliczności przemawiających za

przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania należałoby poszukiwać w innych elementach przedmiotowego środka zaskarżenia, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest jednak rolą Sądu Najwyższego zastępowanie wnoszącego skargę w prawidłowym jej redagowaniu. Stąd przedstawiony w skardze problem należało uznać za pozór przesłanki przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Na marginesie można jedynie zauważyć, że w spornych okresach status prawny pracownika skierowanego do pracy za granicą i na ten czas korzystającego z urlopu bezpłatnego u macierzystego pracodawcy, był całościowo uregulowany przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem, wydanego na podstawie art. 298 k.p. Oznacza to wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu pracy (bądź innych ustaw) w stosunku do pracowników skierowanych do pracy za granicą w sprawach uregulowanych tym rozporządzeniem (chyba że odsyłało ono wyraźnie do ich stosowania w określonym zakresie). Przepisy omawianego rozporządzenia miały zastosowanie do wszystkich pracowników kierowanych do pracy za granicą przez jednostki wskazane w jego § 2 ust. 1 i określone wspólnym mianem „jednostki kierującej”, którą mogła być jednostka chcąc zawrzeć umowę o pracę za granicą z pracownikiem innego zakładu bądź też macierzysty zakład pracy pracownika, tj. eksporter, który będąc jednostką prowadzącą działalność gospodarczą zawarł z kontrahentem zagranicznym kontrakt na realizację budowy (usługi) eksportowej i kierował do pracy za granicą swoich pracowników w ramach odrębnej umowy zwartej zgodnie z przepisami rozporządzenia (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 1994 r., I PZP 44/93, OSNCP 1994 nr 7-8, poz. 140; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 1979 r., I PRN 59/79, OSNCP 1979 nr 12, poz. 245). Z przepisów cytowanego powyżej rozporządzenia wynikało zatem, że wszczęcie procedury kierowania pracownika do pracy za granicą skutkowało z mocy prawa udzieleniem mu urlopu bezpłatnego w macierzystym zakładzie pracy. W konsekwencji ani delegacja służbowa ani wniosek pracownika o udzielenie urlopu bezpłatnego nie były w tym celu konieczne, jak zdaje się imputować skarżący we

wszystkich pięciu pytaniach przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sugerując, że jego pobyt za granicą odbywał się na podstawie delegacji służbowej, a on sam nie składał wniosku o udzieleni mu bezpłatnego urlopu, a tym samym kwestionując odbywanie przez siebie pobytu na budowie eksportowej w ramach urlopu bezpłatnego.

Nie można także uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383; z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934). W kwestii oceny prawnej okresów, przypadających po zakończeniu pracy na budowie eksportowej wypowiadał się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2016 r., II UK 16/15 (LEX nr 2002505), do którego nawiązał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as